

PRECS I PREGUNTES

Manual d'ús en campanya

El dia 16 hi ha eleccions al Parlament de Catalunya i això vol dir que els lectors del Principat ja fa dies que suporten en els informatius de ràdio i televisió els blocs d'informació electoral. Em refereixo als minuts que es dediquen a tots els mitjans públics a informar dels actes i mítings dels partits polítics en campanya. Uns blocs que, en teoria, no tenen res a veure amb els espais gratuïts de propaganda electoral, però que es regeixen més o menys pels mateixos criteris.

M'agradaria explicar exactament quin és el mecanisme que regeix aquesta informació i com arriba als seus destinataris. Des dels anys de la transició política, a l'estat espanyol funciona un sistema de repartiment estrictament dels temps i l'ordre segons els resultats que hi va haver en les eleccions anteriors, si guin les que siguin. Això vol dir que, per exemple, en aquesta convocatòria els periodistes de TVC estan obligats a emetre blocs electorals de set minuts a cada *Telenotícies* en què el repartiment és el següent: uns dos minuts i mig per a CiU i PSC, uns quaranta segons per a PPC i ERC, i trenta per a ICV. Qui decideix això? Doncs el consell d'administració. I qui hi ha en aquest consell? Una representació proporcional dels grups parlamentaris de CiU, PSC, PPC, ERC i ICV.

És a dir que, quan vostès mirin la televisió o escoltin la ràdio, pensin que veuen i escolten les informacions amb l'ordre i la durada que han marcat uns senyors que cobren cadascú gràcies al seu partit polític. Molt important no confondre'ls amb periodistes.

Estan avisats.

Salvador Cot

La crònica

L'inici de la campanya i el final del malbaratament

Dimarts, 28 d'octubre

EU i Bloc, junts? Enric Morera, secretari general del Bloc, i Joan Ribó, líder d'EU, volen establir un pacte al Congrés i al Senat que podria ser l'origen per a una coalició en les autonòmiques del 2007. De moment, el pacte serviria per afrontar les eleccions generals del 2004, un tipus de comicis que sempre han estat difícils per a la formació de Morera, per culpa, entre altres qüestions, del pes de l'anomenat "vot útil". Ara, ell pensa que mitjançant una "plataforma progressista i valencianista" el Bloc podria trobar representació en el Congrés dels Diputats. Veurem què passa ara: l'any 1987, un pacte amb EU va costar a UPV, embrió del Bloc, una escissió protagonitzada per Pepa Chesa, actual secretària d'organització del partit.

En record de Cucó. L'arxiu personal de l'historiador i polític Alfons Cucó va ser transferit a la Universitat de València per la seua família. L'acte es va escenificar al paranimf d'aquesta institució, amb la intervenció de destacats intel·lectuals i amics de Cucó, com ara Joan F. Mira, Ramon Lapiedra o Ismael Saz. La Càtedra Alfons Cucó, creada en el seu honor, té la seu en la Universitat d'Estiu de Gandia, i té, entre altres funcions, la d'aprofundir en les línies d'investigació definides per Cucó.

Dimecres, 29 d'octubre

Ciscar, a la meitat. El pressupost de la Generalitat Valenciana per a l'any 2004 ha tocat directament els recursos de l'àrea gestionada per la secretària de Cultura, Consuelo Ciscar, que s'haurà d'estreñer considerablement el cinturó. El Consorci de Museus ha vist reduït a la meitat el pressupost que tenia l'any passat (de 5,8 a 2,6 milions d'euros); Promoció Cultural, Museus i Belles Arts tindrà 11 milions menys, i alguns dels projectes abandonats per Ciscar, com ara la Ciutat de l'Eufòria, ni tan sols no han estat considerats. Acostumada a tirar de

veta pressupostària, queda per veure com s'adapta a les noves restriccions. L'expectació és suprema, ja que Ciscar s'ha caracteritzat per un concepte de promoció cultural molt lligat al personalisme i a l'excés conceptual, a través d'una sèrie d'activitats –la Biennal de València és l'exemple més clar– que tenen més de bombolla i d'artifici que de qualsevol altra cosa.

Turisme més barat. El principal problema del turisme balear són els preus. Si els majoristes collen els hotelers perquè rebaixin els preus del "paquets", les opcions de millorar el producte són escasses o nul·les. Aquest és el problema, i no l'ecotaxa i altres històries. Doncs bé, la reunió de l'organització dels agents de viatges britànics, celebrada aquests dies a Palma, va concloure amb un missatge nítid: els hotels balears han d'abaixar preus davant la competència d'altres destinacions (sobretot Turquia).

Dijous, 30 d'octubre

Televisió autonòmica balear. En la presentació dels pressupostos balears de 2004, el conseller d'Hisenda, Lluís Ramis, confirmà la partida de 3,5 milions d'euros per a les primeres passes de l'ens Ràdio i Televisió de Balears. També va explicar que està previst deixar oberta la partida, de manera que es pugui ampliar en cas que sigui necessari, a mesura que es vagi concretant la televisió.

Divendres, 31 d'octubre

Per fi, la campanya! Els ciutadans catalans estan de sort. Després de mesos i mesos –gairebé d'anys– de precampanya electoral, comença la campanya electoral de debò. La bona notícia és que si la precampanya semblava inacabable, la campanya, com a màxim, només pot durar quinze dies.

I com tots els començaments de campanya, els partits van convertir el primer minut del dia en un xou per destacar el primer cartell de propaganda.

El Palau de la Generalitat de Catalunya. D'aquí a uns dies, per fi se sabrà qui l'ocupa, i com, després de 23 anys d'haver estat habitat per Jordi Pujol i Soley. Consuelo Ciscar, secretària de Promocio Cultural, haurà d'encarregar-se de la seua àrea amb molts menys diners. Arriben, potser, els últims dies d'una època de deliris, excessos i arbitriats.

En aquesta ocasió, la incertesa dels resultats i la incògnita que representa l'absència de Pujol com a candidat fa que els partits considerin que, ara més que mai, la campanya sigui un element decisiu per assolir bons resultats a les urnes. Hi ha moltes coses en joc. Uns, no perdre la barraqueta. Els altres, l'han de guanyar, per evitar trencadisses i no acabar d'enfonsar el cosí de Madrid. Els altres-altres s'hi juguen ser o no ser a primera divisió. Els altres, "els del canvi de debò", ser-hi. I els altres, els d'allà, no s'hi juguen gaire més que el destí del seu flamant candidat engominat, perquè les coses ja els van prou bé per les Espanyes.

Blocs electorals. Com que les coses estan molt renyides i és difícil saber si hi haurà canvi, els dos grans s'entesten a demanar que els vots no convergeixin en les formacions "petites" per ser més forts davant del principal rival. De nou s'imposa el bipartidisme, anhelat pels

grans i detestat pels petits (mentre ho siguin, que ja no ho són tant des de les passades eleccions municipals, especialment els que volen ser "+ a prop").

I els d'aquest partit, els que són a l'Esquerra, recorren a tot tipus d'iniciatives imaginatives per trencar el bipartidisme, com ara actuacions de teatre o la desfilada de capgrossos amb el rostre del candidat. Els que són a la dreta, voldran caçar, amb discursos populars, els electors més moderats dels dos més grans.

L'anterior paràgraf correspon a un bloc electoral. Precisament, els comitès professionals i d'empresa dels principals mitjans de comunicació públics de Catalunya (TVC, Catalunya Ràdio, Barcelona TV, TV Hospitalet, COM Ràdio) continuen denunciant els blocs electorals pactats entre els partits polítics com a fórmula d'intervencionisme polític, una manera de fer impròpia d'una democràcia.

Les dones invisibles no denuncien

El 25 de novembre se celebra el dia internacional contra la violència de gènere. Aquesta data va ser instituïda per l'ONU en commemoració de l'assassinat de les germanes Mirabal a mans de la policia política del dictador Trujillo. A hores d'ara, malgrat les legislacions existents, malgrat les conferències i les declaracions internacionals, la violència domèstica és una tara social en tots els països del món. Doncs això fa palès que es tracta d'una pràctica antiga i fortament arrelada en la ideologia dominant, patriarcal i androcèntrica.

Tanmateix, per eradicar aquests comportaments, és necessari passar del cinisme als pactes d'estat realment compromesos en favor de la pau, contra la pobresa i la desigualtat. Habitualment, el nombre de denúncies a l'estat espanyol era de 20.000 cada any; però a hores d'ara patim un increment del 29%, com reflecteix la *Memòria de la Fiscalia General de l'estat*. Tot això, sense comptar la mancança de les dades referents a les dones més invisibles i fràgils. Llavors, ens trobem davant una sèrie de col·lectius amb algun tipus de minusvàlua, com per exemple les dones sordes, que davant els maltractaments estan condemnades a una doble murada de silenci. També les dones immigrants, que no coneixen la llengua ni els amagatalls administratius, afegeixen a la incertesa la por al maltractador i la por als cossos de seguretat. Com que en moltes ocasions aquestes dones no tenen documents o estan ací com a producte d'un reagrupament familiar, com poden denunciar la violència que pateixen? Les dones invisibles, doncs, no denuncien ni compten per a les estadístiques.

Glòria Marcos

UNA DE TANTES

